

**Charita
Jeseník**

OKÉNKO

Slovo ředitelky

Milí přátelé,

máme před sebou období, na které se všichni vždycky moc těšíme. S kolegy a kolegyněmi mu říkáme „prázdninový režim“ a vždycky se u vyslovení těchto slov všichni moc nasmějeme. Každý rok si totiž myslíme, že ubude termínů a povinností, že si všichni odpočineme a načerpáme síly na zbývající měsíce roku. Ale jen co skončí srpen, víme, že všechno bylo trochu jinak. Přesto nás to neodrazuje v tyto dny věřit, že to letos určitě vyjde.

Odpočinek je pro každého z nás důležitý, zvláště po tolika náročných letech, které máme všichni za sebou. Potřebujeme konečně načerpat nové síly, energii a hlavně elán pokračovat v rozdělané práci dál. Vnímám to jak ve svém okolí, tak hlavně mezi zaměstnanci v celé Charitě Jeseník. Víím, že všichni dělají svou práci srdcem a rádi. A já jsem jim za to moc vděčná. Jejich práce s lidmi není vůbec jednoduchá.

Prestiž mnoha našich pracovních pozic je, až na některé výjimky, velmi nízká. Zaměstnankyně a zaměstnanci často sklízí obdiv, jak dobře se o klienty starají, ale jejich finanční ohodnocení stále pokulhává. Chceme služby rozvíjet, ale často nám chybí peníze na základní provoz. Vyhlížíme tak alespoň s nadějí plánované dofinancování sociálních služeb. Mělo by nám pomoci zvládnout poslední měsíce roku.

Na závěr vám všem přeji krásné léto a hodně pozitivních zážitků. Užijte si chvíle s rodinou a přáteli a hlavně si odpočiňte od pracovních povinností. Odreagujte se a nezapomeňte se, pokud to bude jen možné, radovat a smát. Je to to nejmenší, co můžeme pro sebe i své okolí udělat.

**Helena
PASCHKEOVÁ**
ředitelka

Začalo se s bouráním

V Denním stacionáři Šimon se už všichni těší na nové prostory. Sice si budou muset ještě nějakou dobu počkat, ale jsou rádi, že se s výstavbou už začalo. Vlastně s bouráním.

V minulém úvodním slovu ředitelka Charity Jeseník napsala, že po téměř pětiletém úsilí se začne s výstavbou nového Denního stacionáře Šimon. A už se začalo. Nejprve však s bouráním stávající budovy na Seifertově ulici. Během června došlo k vyklizení vnitřních prostor, vybourání oken a začátkem července by mělo dojít na samotné bourání objektu. V průběhu července by se pak také mělo začít s výstavbou nové budovy.

A proč se vlastně staví? Budova už totiž nesplňovala požadavky dané služby. „Nejvíce nevyhovující byly schody, protože vozíčkáři jsme museli nejprve pomocí schodolezu, pak pomocí plošiny vyvážet,“ říká vedoucí Denního stacionáře Šimon, Marta Nosková. „Zabralo to dost času a schodolez ničil

i vozíčky. Pak ty průchozí místnosti, že neměli uživatelé klid na práci. A stav budovy celkově. Stará netěsnící okna, která se za velkého větru sama otevřela, staré rozvody vody, topení, elektřiny... Nebo když bylo léto a horko, tak tam páliло sluníčko a bylo opravdu vedro a nepomohly ani žaluzie.“

Nová budova bude bezbariérová, bude mít oddělené prostory pro jednotlivé skupiny uživatelů, aby se nerušily. Zvlášť bude také jídelna, která právě v bývalé budově scházela a uživatelé jedli na místě, kde pracovali, což bylo náročné nejen pro neustálé přemísťování rozdělaných věcí. Také se počítá s místem pro auto (to ocení hlavně pan údržbář) a především pro společné setkávání všech uživatelů, kterých může být v novém stacionáři až dvacet. Právě tento prostor, kdy se uživatelé schází při různých akcích, divadle nebo třeba i při oslavách narozenin, v náhradních prostorech scházeli. Není tedy divu, že se všichni na novou budovu už těší.

Co nás čeká o prázdninách...

- **Opékání a společná posezení** na dvorku a na zahradách našich domovů
- **Výlety do blízkého i vzdálenějšího okolí** dle zájmu našich klientů
- **Plánované návštěvy zvířat** v našich domovech a přes prázdniny častěji
- **Zmrzlinový den** za krásného počasí na dvorku Charitního domu sv. Anežky
- **Dovolené našich zaměstnanců** a samozřejmě focení do soutěže

Čtěte dál ...

- **Kam poputuje kuželka** (str. 2)
- **A co letošní dovolená** (str. 3)
- **Rozhovor** (str. 4)
- **Jak málo potřebujeme** (str. 5)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 6)

Kam poputuje kuželka

Tradiční turnaj o putovní kuželku, který se konal na konci června, byl o výborné zábavě a setkání Charitních domovů. Zahrada Domova pokojného stáří sv. Hedviky byla to odpoledne plná humoru, povzbuzování a skvělých sportovních výkonů.

V den konání kužellového turnaje v Domově pokojného stáří sv. Hedviky to ráno vypadalo na déšť a dopoledne opravdu pár kapek spadlo. Všichni byli malinko nervózní, jestli turnaj bude. Nakonec bylo sice trochu pod mrakem a jen chvílemi vylezlo sluníčko, teplo ale bylo a pro hru bylo mírně zamračené počasí spíše výhodou. Domácí účastníci turnaje a také z vedlej-

šího Charitního domu sv. Anežky byli už připraveni a čekalo se jen na příjezd zástupců z Domova pokojného stáří sv. Františka. Ten tentokrát při hře zastupovali jen muži, čímž oživil většinou dámské zastoupení z řad klientů i zaměstnanců domovů ve Vidnavě.

Všechny soutěžící přivítala aktivizační pracovnice domácího domova, paní Markéta

Kubalová, která všechny ujistila, že cen je mnoho a rozhodně se nehraje jen o největší počet shozených kuželek. Tak například cenu si mohl odnést nejstarší hráč, ale i nejmladší, stejně jako nejstarší a nejmladší tým. Získat jste mohli medaili i za nejlepší styl hry, za zvláštní sportovní výkon, nebo pokud jste se porotě jevíli jako nejsympatičtější tým. Ale to nejdůležitější, o co se hrálo, byla putovní kuželka, která putuje už krásných devět let. A jak řekla paní Kubalová: „Uvidíme, zda zůstane v DPS sv. Hedviky, nebo poputuje do sv. Anežky, odkud se nám dneska vrátila, nebo si ji pro změnu odveze zase Javorník.“

A pak už se hrálo. Každý tři hody, dvě kola. Všichni povzbuzovali, tleskali, obdivovali styly jednotlivých soutěžících a často se i nasmáli různým průpovídkám. Než se vyhlásily výsledky, mohli se všichni posilnit připraveným občerstvením. Výborné buchtu ke kávě napekly dámy v aktivizační dílně, nechybělo ovoce, chlebíčky a samozřejmě také něco k pití.

A jak to dopadlo? Cenu získal opravdu skoro každý, ale putovní kuželka zůstává i další rok v Charitním domě sv. Anežky. A protože na závěr přišel na harmoniku zahrát pan Josef Janošťák, sedělo se a zpívalo ještě dlouho. Jak řekla jedna z klientek: „Ta zahrada, to je tak dobře, že tu je a že tu na ní můžeme být. Vřel bych, než posezení venku?!“

Byli jsme na Diecézní pouti Charit

Diecézní pout' Charit se konala tentokrát v Ostravě, v krásné katedrále Božského Spasitele. Byla to příležitost ke společnému setkání, děkování a povzbuzení.

Pout' zahájil ředitel Diecézní charity ostravsko-opavské Lukáš Curylo přivítáním poutníků. Při slavnostní mši svaté, kterou celebroidl apoštolský administrátor diecéze Mons. Martin David, mohli poutníci poděkovat za celé charitní dílo na Moravě. Během kázání poukázal na dvě základní emoce, které nás provázejí celým životem – radost a bolest. Povzbudil všechny k přijetí těchto

emocí v našich životech a v životech těch, kteří jsou nám svěřeni. Abychom se učili tyto emoce pravdivě a upřímně prožívat a dokázali citlivě druhé provázet. Během dne bylo možné prohlédnout si výstavy, poslechnout přednášku, sejít se s lidmi z jiných Charit v naší diecézi. Věříme, že to vše vede k posílení naší identity, že máme nějaké kořeny a někam patříme.

Kalendárium

- **V roce 2014** využili v Charitním domě sv. Anežky úrody ovoce a pekli buchtu – malinovou bublaninu, pudinkovou buchtu, ovocný koláč...
- **V roce 2019** navštívili uživatelé Denního stacionáře Šimon ve Vodní tvrzí výstavu „Lesy hrou“. Všem se líbilo, že téměř cokoliv bylo možné si vyzkoušet či osahat. A kdo chtěl, mohl se vyfotografovat s postavou myslivce.

Stalo se ...

Sešli jsme se v Račáku

Letní setkání zaměstnanců Charity Jeseň proběhlo tentokrát pod velkým stanem u Penzionu Račí údolí. Počasí nám přálo, ale nesešlo se nás tolik, kolik se nás sejít chtělo. Ovšem ti, co přišli, si to užili. Ať už jen povídáním s kolegy svými nebo z jiných středisek, tancováním nebo jen poslechem živé hudby, ale taky díky výbornému rautu a příjemné obsluze.

A co letošní dovolená?

O dovolené máme každý svou představu. I to, jak moc aktivně či pasivně ji chceme strávit. V rámci Letních výzev Charity Jeseník na tuto otázku odpověděli zaměstnanci jednotlivých středisek a také, kam se na tu letošní dovolenou chystají.

Prázdniny máme sice spojené s oddechem od školy, ale především s alespoň kratším oddechem od práce. Sluníčko a teplo nabádá nejen k odpočinku, ale také k různým aktivitám. Každý máme o své dovolené jiné představy. Někdo potřebuje zrelaxovat a nedělat nic, prostě vypnout a užívat si. Jiný má zase rád poznávání neznámých krajů, rád by „stihl ještě sedm hradů“. Někdo to

má tak napůl, občas relax, občas někam vyrazit. A někdo to má stejně jen o těch povinnostech, protože „Barák, zahrada, zvířata, chápeš?“

A nás v Charitě zajímalo, jak naši zaměstnanci vlastně tráví dovolenou. A tak jsme vyhlásili takové Letní výzvy Charity Jeseník. První výzvou byla anketa, kde nám měli zaměstnanci napsat, jak tráví dovolenou, jestli aktivně nebo pasivně a kam se na tu letošní chystají. Další výzvou je poslat fotku z dovolené a my pak začátkem září vyhlásíme soutěž na našem facebooku o nejvyšší počet „lajků“ a samozřejmě o nějakou zajímavou cenu.

A jak dopadla anketa? Přiznáváme, že ne všichni se zapojili, ale s tím se dalo počítat. Každopádně naši zaměstnanci tráví svou dovolenou nejčastěji aktivně, jen pár přiznalo naprosto pasivní odpočinek. Většina se pak chystá svou dovolenou strávit v České republice, několik zaměstnanců vyjede i do zahraničí, někdo stihne oboje. Nejvíce užívané slovo ohledně dovolené byla voda. Dost také trávíme svou dovolenou s rodinou a u rodiny. Pravda, pokud ji máme na druhé straně republiky, už se vyplatí strávit tam delší čas. Tak se chystají nějaké oslavy narozenin a svatby!

Několik zaměstnanců bude doma něco budovat, nejčastěji je to ale o zahradě a její údržbě. A dokonce odtud máme i slíbené fotky do soutěže! Jedna z odpovědí nás také pobavila: „To bych taky rád věděl, zatím nevím.“ Pro milovníky last minute běžná praxe, takže držíme palce, ať něco vyjde. Rádi bychom touto cestou našim zaměstnancům popřáli, ať svou dovolenou stráví podle svých očekávání a klidně i lépe! Hlavně, ať si opravdu odpočinou, ať už aktivně nebo pasivně, a nabерou síly a energii. A těšíme se na fotky!

Někdo to má tak napůl, občas relax, občas někam vyrazit. A někdo to má stejně jen o těch povinnostech, protože „Barák, zahrada, zvířata, chápeš?“

A nás v Charitě zajímalo, jak naši zaměstnanci vlastně tráví dovolenou. A tak jsme vyhlásili takové Letní výzvy Charity Jeseník. První výzvou byla anketa, kde nám měli zaměstnanci napsat, jak tráví dovolenou, jestli aktivně nebo pasivně a kam se na tu letošní chystají. Další výzvou je poslat fotku z dovolené a my pak začátkem září vyhlásíme soutěž na našem facebooku o nejvyšší počet „lajků“ a samozřejmě o nějakou zajímavou cenu.

Dám si čokoládovou. Jakou vy?

Jahodový den plný čerstvých i zpracovaných jahod proběhl v červnu v Charitním domě sv. Anežky. A protože měl úspěch, chystají na červenec den zmrzlinový.

Na konci června připravily pracovnice Charitního domu sv. Anežky pro klienty jahodový den. Bylo krásné počasí a tak uspořádaly vše na dvorku. Začalo to snídaní – chlebem s domácí jahodovou marmeládou. Následovala ochutnávka čerstvých jahod, kdy někomu chutnaly, pro jiného byly tvrdší a kyselejší. Pak už klientky bedlivě sledovaly pečovatelky, jak

jim chystají poháry z mixovaných jahod se šlehačkou a jahodový džus. Všichni byli nadšení a jahodové dopoledne si užili.

Podobnou akci chystají v domově také o prázdninách. Tentokrát však bude v hlavní roli zmrzlina a bude se ochutnávat, připraví se poháry a hlavně si budou všichni užívat teplého počasí na dvorečku. Léto už totiž bude v plném proudu.

Stane se ...

Dny strávené venku

Když jsme se se zástupci služeb bavili o tom, co plánují na prázdniny, říkali, že se těší, jak budou s klienty chodit na procházky, posedí si na zahradě nebo dvorečku, zahrají si pétanque nebo kuželky... Prostě chtějí být s nimi co nejvíc venku, jak jen to počasí dovolí. A například v Domově pokojného stáří sv. Hedviky se těší na večerní opíkaní, které mají klienti moc rádi.

Napsali o nás

Jarní dny v Domově...

Také v Domově pokojného stáří sv. Františka tráví svůj čas klienti na čerstvém vzduchu. Někteří si zajdou na procházku, do města, s některými se vyjede i na výlet (třeba do Faunaparku) a některým stačí pobyt na zahradě. Tu se snaží zaměstnanci společně s klienty udržet pěkně upravenou, aby své návštěvníky zvala k zastavení, posezení či rozjímání.

Javornický zpravodaj – 6/2022

„Máme vzpomínek dost,“ podotýká k proběhlým zážitkům Martina Diasová.

Martinu znám z Denního stacionáře Šimon z dob, kdy jsem tam pracovala. Patří k jedněm ze „služebně nejstarších“ uživatelů. Trošku jsme si společně zavzpomínaly, pobavily jsme se o tom, co právě ve stacionáři dělá a co ji baví a taky o prostorech, které v průběhu času stacionář využíval. Byl to takový malý vhled do dob minulých i současných a především z pohledu uživatele dané služby.

Mart'o, ty jsi vlastně jedna z těch, co jsou ve stacionáři nejdéle. Vzpomínáš si ještě na začátky stacionáře, kde se začínalo?

Vzpomínám, tam u archivu. Mně se tam líbilo, byla tam i Šárka (pozn. jedna z prvních pracovníček).

Vybavíš si ty prostory? Jedna velká místnost...

Tam jsme byli všichni pohromadě. Kuchyňka v takovém výklenku. A Zuzka měla za rohem malou kancelář.

Pak se stacionář přestěhoval na Seifertovu ulici, do prostor bývalé školky.

Tam bylo víc místností, bylo to tam velké. Proti tomu teď.

Teď, to znamená prostory na Masarykově náměstí. Jak se tady cítíš?

Zvykám si. Ale Honza to špatně snáší. Na Seifertově měl ty svoje prostory nahoře, tak byl klidnej, ale teď je nervózní, neklidnej.

Asi je lepší, když jsou ty prostory rozdělené a vzájemně se nerušíte. To by v novém stacionáři mělo být. Těšíš se?

Určitě.

Mart'o a co ve stacionáři děláš?

Co mi holky nachystají. Košík teď doplétal za mě Tomáš. Teď se učím morseovku s Markétkou. Ona mi vždycky něco napíše na papír jako v čárkách, tečkách a já to hledám v písmenech a skládám slova. To mě baví. Teď jsme blahopřáli Kristině a taky se mi moc líbilo, jak tu byl starosta.

Vy teď vlastně máte takový zajímavý projekt ohledně obcí a měst v našem okrese a zvete si starosty. Co se ti na návštěvách starostů nejvíce líbí?

Jak povídají o všem.

Člověk se dozví dost nového, že?

No, to jo. A knížku nám teď daroval. A zrovna tady tu knížku jsem měla já půjčenou. Se s holkama bavíme o tom erbu, oni řeknou třeba Písečná a já jdu do knihovny a půjčím něco o Písečné. Takhle to já dělám. Už tu byli dva starostové a jeden místostarosta. Ten z té České Vsi, to se mi líbilo nejvíce. My jsme se jeli podívat do České Vsi do muzea a on říká, že nám doveze nanuky.

A dovezl?

Taky že jo. Přišel tam za náma a držel je v sáčku v rukách. To bylo super.

Teď jste se zajeli podívat do Mikulovic na Munu...

Ale nedostaly jsme se tam, nešlo to odejít. Jako ke Sakutům. Pak jsme to pochodili všude. Přijeli jsme sem a všichni chrrr... Zpocení. Šli jsme do Penny nakoupit věci na večeri. Šli jsme do Kaple, Anič-

ka krásně hrála, líbilo se nám to. Říkám „Tome, to je co, jak pěkně hraje?“ „No to jo, to jo.“ A potom jsme šli opíkat. Zdiška za náma přišla se psem. Hráli jsme i stolní fotbal, my s Kristinou proti Pavlovi s Tomášem. My jsme každou chvíli prohrály... A šli jsme pozdě spát, o půl jedenácté. Tady jsme stáli v pyžamech a dívali se na osvětlené město (pozn. ukazuje vchod do stacionáře). Dívali jsme se na pohádku, Tomáš u toho chrrr... Tady spala Marta s Kačkou, tady Tomáš, tady já a Kristina na vodní posteli (pozn. ukazuje na matrace a postele). Říkám „Kristi, jak se ti spalo?“ „Super, dobrý.“ Všichni jsme lehli a usnuli jsme. A v půl sedmé jsme vstávali. Přišla jsem za deset osm dom, lehla jsem si, že budu odpočívat a trošku jsem podřímla, ale neusnula jsem. Ale na pátek jsem spala do dvanácti (směje se).

V roce 2019 jste přespávali právě na Muně.

To bylo super, dělali jsme si pizzu, opíkač-

ka byla. Taky jsme si dělali tašky foukacíma fixkami, takový dinosaury, já ji mám doma.

Přespávalo se různě ve stacionáři, ale vzpomeneš si na asi první přespávání v Javorníku?

Ze čtvrtka na pátek a z pátku na sobotu. To si pamatuju. Tam s námi byla Kristýnka a Marta... Někteří za námi jen přijeli, ale nespali, spalo nás tam pět a tři dospělí. Měli jsme tam hrát divadlo „O nezvedených kůzlatech“, ale nakonec jsme ho nehráli. Přišla tam za námi i paní ředitelka Tuřpíková. Máme vzpomínek dost.

Tam jsi jezdila na koni...

Ano, v Bílé Vodě, tam jsme jeli. Tomáš jel taky a to bylo pořad: „Narovnej se!“ Jste ho drželi každá z jedné strany. Jé, to jsou vzpomínky.

Chystáš se někam o prázdninách?

Ne, nikam. Teď tu mám oba bratrance. Ale už nikam nejezdíme. Mám ještě sestřenici a bratrance na jižní Moravě, dřív jsme tam jezdili, ale teď už nejezdíme.

A co tak děláš doma přes den?

Náramky, čtu si, osmisměrky si vezmu a luštím. Když je hezky, tak s mamkou jdem do kasárna, k penzionu a takhle to obcházíme. A vždycky „Mami, dáme si zmrzku?“ „Jo.“

Tady ve stacionáři jste taková trojka s Tomášem a Kristinou. I pro tohle je taky asi dobré chodit do stacionáře, že tu máš ty kamarády...

Jo. I než sedět doma... My si pokecáme, vždycky po obědě si dáme kavárničku a tak si povídáme... Teď musíme vymýšlet výlety, kde by se dostal i Patrik s Honzou, i něco pro ně. My bychom s Tomášem, Kristinou mohli na bazén, zkusím to navrhnout, tak uvidíme.

Děkuji za rozhovor a přeji ti krásné léto.

Martina Diasová – medailon

Narodila se v Jeseníku, kde žije celý svůj život. Má bratra, dva synovce a jednu neteř. Po ukončení Základní školy byla nejprve doma, pak začala navštěvovat Denní stacionář Šimon, kam chodí dodnes, i když méně často. Chvilí také jezdila do Zahrady 2000. Baví ji osmisměrky, ráda si čte a vyrábí náramky z korálků.

Přespat je malá dovolená

Pracovnice Denního stacionáře Šimon připravily i letos pro uživatele tradiční přespávání. Tentokrát v nových prostorách stacionáře a opět s celodenním programem. Ten začal návštěvou starosty Mikulovic a skončil ráno společnou snídaní.

Dovolená, volno, zážitky, změna. Většinou si představíme alespoň týden, kdy „vypustíme páru“. Nemyslet na práci, nejlépe vyrazit mimo domov, abychom unikli myšlenkám, že tohle je potřeba udělat a tohle taky. Pro ty, kteří pečují o své blízké doma, je ale potřeba ještě jedno důležité: zajistit, aby bylo o jejich rodinného příslušníka postará-

no. To některým teď umožní naše Odlehčovací služba sv. Zdislavy ve Vidnavě. Někteří se ale musí poohlédnout po službě jinde, někde postačí si třeba vydechnout jen na celý den a noc.

Tuto příležitost měli rodiče tří uživatelů Denního stacionáře Šimon. Udělat si svůj den, vypustit, o mé dítě (i když dospělý) je

postaráno. A pro uživatele to je prostě zážitek, něco výjimečného, bez rodičů. Takže taky taková malinká dovolená. Tu letos strávili dost aktivně. Dopoledne za nimi přišel starosta Mikulovic, obce, které věnovali celý červen. Měli pro něj připravené otázky a dozvěděli se samozřejmě mnohem víc. A ještě dostali knížku s věnováním.

Po obědě se zajeli podívat do Mikulovic na Munu. Tam před třemi lety přespávali v objektu Skautů, takže jeli trochu zavzpomínat. Pracovnice Markéta Kovalčíková s nimi prošla areál Muny, řekla jim něco k historii a společně si ukazovali, co všechno se tam za tu dobu změnilo.

Z Muny jeli zpátky do stacionáře, kde si nachystali spaní a zašli si nakoupit večeři a snídaní. Byli si poslechnout koncert Smyčcového orchestru Jeseník v Kapli. Pozvání dostali od jedné pracovnice, neboť tam hrála jedna z jejích dcer. Koncert je nadchl, ale pak bylo potřeba se zase trochu rozhýbat, což udělali v blízkém parku. No a pak už byl čas na večeři, takže se šlo opékat špekáčky k Šachovému klubu.

Večer ve stacionáři byl tradičně s filmovou pohádkou, ještě se podívat na večerní město a pak už se šlo spát. Ráno je čekala společná snídaně a vyprávění zážitků. A jak se jim spalo? „Dobře jsem se vyspal,“ řekl Tomáš. „Doma by mě z postele vytáhlo sluníčko, a to dobře o půl hodiny dřív, něco kolem šesté, protože mi svítí oknem rovnou do postele.“

Z mého pohledu

Jak málo vlastně potřebujeme...

Při vzpomínce na začátek května roku 2018 se musím smát a zároveň mi běhá po zádech mráz. Přípravy na cestu vrcholí, přestože mám načteno vše, co se dalo, věci jsou podle seznamu sbaleny, tak při pohledu na letenky začínám pochybovat o tom, zda jsem se nezbláznila. Přemýšlím o tom, co mě přivedlo k rozhodnutí, že dovolenou v Dubaji vyměním za cestu do neznáma a ještě k tomu se sedmikilovým batohem na zádech. Možná to znáte taky, najednou máte pocit, že se nic nedaří, očekávání nejsou naplněna a říkáte si, že takhle to dál nejde. Možná to byla jen touha zažít něco, na co by člověk nikdy ani nepomyslel a tak přijmete nabídku na cestu do Santiaga de Compostela.

Po přestupu v Miláně přistáváme v Portu, je pozdě večer a po celodenním cestování mě zajímá jen postel, přesto usínám s pocitem, že zítra se začne odvíjet příběh poutníka se vším všudy.

Je to zvláštní, když vstupujete do katedrály Sé de Porto a právě začíná mše, nejraději bych

už vyrazila na cestu, ale chci ještě poprosit o dostatek sil a tak se nechávám unášet tóny varhan, a i když vím, že tomu tak není, říkám si, že je tak trochu i na naši počest.

Netušíte, co to s vámi udělá, když po několika-hodinovém putování podél moře bez jakéhokoliv značení a za vytrvalého deště beze slov přijmete ubalenou cigaretu, párkrát potáhnete a jdete dál, už ani nepřemýšlíte o tom, jak je možné, že na seznamu chyběla pláštěnka na batoh a igelitové sáčky, které by se teď hodily do promočených bot. Sedím na obrubníku, čekám, zda nás přijmou do Albergue, na které jsme narazili. Usínám v místnosti, která je jen přepážkou oddělena od části pro muže. Ráno je vše zapomenuto, svítí sluníčko a my vyrážíme na další úsek. Jakoby doháníme včerejší deficit, jdeme spolu a zároveň každý sám. Večer, když máme v nohách více než 30 kilometrů, je problém najít nocleh. Jedna Němka nám poradila, že v ubytovně za městem by mělo být volné místo na přespaní. Je to však ještě 5 kilometrů. Na pokraji sil a téměř za tmy

jsem našli střechu nad hlavou. Je mi jedno, že ulehám na palandu ve společné místnosti s ostatními asi 50 poutníky, už nic neslyším ani nevidím, už totiž dávno spím.

A tak bych mohla pokračovat dál a dál. Každý den se odehrával nějaký příběh, jenže v tu chvíli si význam těchto událostí vůbec neuvědomujete....

Po několikadenním putování jsme stanuli před cílem naší portugalsko-španělské svatojakubské cesty, před katedrálou, která je legendárním pohřebištem jednoho z apoštolů Ježíše Krista. Nejde popsat, co člověk prožívá, protože každý z nás to má trochu jinak a některé pocity ani sdělit nejde, snad jen při pohledu na svůj batoh najednou zjistíte, jak málo stačí člověku, aby měl, co potřebuje.

Hana Netopilová
vedoucí Charitní
pečovatelské služby

Duchovní zamyšlení

Zářivý pohled vychází ze srdce, které se stará

Sedím si tady u počítače a přemýšlím, co napsat. Venku je krásný, skoro už letní den, sluníčko svítí a ta jeho záře tak nějak naplňuje člověka radostí. Připomíná mi to jeden verš z knihy Přísloví. Tam se píše: „Zářivý pohled dává radost srdci“ a najednou je o čem psát.

V této turbulentní době, kdy kam se člověk podívá, tam je potřeba pomoci, je tu něco, co každý z nás můžeme dát, něco, čím můžeme přinést radost do srdcí lidí. A není to nic drahého, nic tak náročného. Kniha Přísloví nám říká, že je to zářivý pohled. Ve skutečnosti, když si to vyzkoušíte, zjistíte, že zářivý pohled je vlastně součástí úsměvu. Tyto dvě věci nelze oddělit. Nelze se na někoho upřímně a opravdově od srdce usmát, aniž bychom do toho nezapojili rozzářený pohled. A stejně tak nelze někomu věnovat od srdce rozzářený pohled, pokud do toho nezapojíme úsměv. Schválně, běžte před zrcadlo a zkuste si to. V knize Přísloví se dále říká, že takovýto pohled dává radost srdci. Víte, jsem si jist, že v této době každý pomáháme, jak můžeme, a někdo může namítnout, že zářivý pohled nikoho nenakrmí, nikoho neobleče, a ten někdo by měl určitě pravdu. Nicméně je také pravdou, že zářivý pohled ochutí nabízené jídlo lépe než jakékoliv koření, že pomoc nabízená od srdce a s láskou se dotkne obdarovaného a také i dárce mnohem hlubším způsobem.

Zářivý pohled vychází ze srdce, které se stará. Ze srdce, které chce pro druhého to nejlepší. Pán Bůh má přesně takové srdce, a když ho požádáme, tak ho dá i nám, a poté bude náš pohled nejen náš, ale i Jeho.

Už jen dovolu, abych vám do tohoto léta popřál dny prozářené nejen sluncem, ale i lidmi kolem vás. A lidem kolem vás dny prozářené vámi.

Michal Ondruch

pastor Církve Nová naděje sbor Jeseník

Poděkování

Za darovaný televizor

Zaměstnanci Charitního domu sv. Anežky děkují touto cestou panu Karlu Novákovi, který klientům domova daroval televizor do jejich společenské místnosti.

Za nový automobil

Už ho máme! Nové auto pro Domácí zdravotní péči, pod kterou spadá také Domácí hospicová péče, už je u nás. A máme ho díky Nadaci Agrofert a převším **díky vám všem**, kteří jste se loni zapojili do naší veřejné sbírky, během níž se vybralo mnohem víc, než jsme čekali. Proto vám všem ještě jednou **DĚKUJEME!**

Děkujeme, že nám pomáháte přiblížit pomoc.

Za krásné nové posezení

Zaměstnanci a klienti Domova pokojného stáří sv. Hedviky velmi děkují Ing. Jaromíru Bubíkovi za nové posezení do pergoly. Je krásné, pohodlné a polohovatelné!

Gratulujeme

K životnímu jubileu

Pracovnice Charitní pečovatelské služby by rády touto cestou popřály své kolegyni, Kalyně Polákové, která na konci června oslavila krásné životní jubileum. Připravily si pro ni malé překvapení a strávily společně odpoledne. K tomu nám napsaly:

„Jak jen vyjádřit dík za práci, kterou již 14 let vykonává, a zároveň popřát zdraví, štěstí a dlouhá léta? Malé občerstvení a výlet do lázní v Jeseníku byl jistě milým překvapením pro naši KAČKU.“

Bybičky z CHPS“

Informujeme

Bavit se a podporovat

Už přes deset let jezdí pro své klienty Denního stacionáře Šimon devítimístný vůz, který jsme získali díky **společnému projektu Konta Bariéry a Globusu** nazvaného „Cesty k lidem“. A víte, že můžete Konto Bariéry podpořit i vy a ještě se i dobře pobavit? Navštivte Kinematograf bratří Čadíků, který bude v Jeseníku 22.–24. července, a dobrovolným vstupným můžete přispět právě Kontu Bariéry. Loni diváci přispěli částkou 1 100 000 korun a pomohli tak desítkám lidí s hendikepem.

Listárna

Poděkování Charitní pečovatelské službě

Ještě jednou vám všem děkuji za pomoc, moc si vaši služby vážím. Nikdy jsem si nemyslel, že tato vaše obětavá práce a péče může takovým způsobem pomoci všem překonat tyto pro všechny složité situace. Moc děkuji.

J. Hudec